

Vážený pane Zítku,
ve svém dopise chci reagovat na některé informace poskytnuté vám Ing. Emilem Palivcem a
otištěné dne 8.6. v Lidových novinách:

Do Památníku Karla Čapka jsem nastoupila v lednu 1995. Předtím jsem působila na odboru kultury
Okresního úřadu v Příbrami a zároveň jsem byla zakládající členkou nadace Čapkova Strž. Této
nadaci se v počátcích podařilo soustředit z darů finanční prostředky na kompletní rekonstrukci domu,
který byl v polovině devadesátých let ve velmi špatném stavu. Byly provedeny odvlhčovací práce
infúzními vrty, předělávaly se podlahy, rozvody elektřiny a vody, vyměňovaly se shnilé dřevěné
stavební prvky, byla posílena statika podlahy podkroví. V průběhu času byla také opravena střešní
krytina. Nadace působila i v dalších letech, kdy již jejím hlavním posláním nebylo jenom
soustředování finančních prostředků, ale také propagační a publikační činnost ve prospěch
Památníku. Posléze se v souladu s příslušným zákonem přetransformovala v nadační fond, přestala
být aktivní a zanikla bez likvidace v důsledku vnitrostátní fúze sloučením s nadačním fondem
Česká knižnice v roce 2011. Památník byl od roku 2003 zřizován a tudíž i financován
Středočeským krajem.

Soukromý byznys paní Váňové? V průběhu času se na nás obraceli snoubenci s dotazem na
možnost uspořádání svatebního obřadu v zahradě památníku. Po prvních zkušenostech a ustálení
pravidel pro tuto činnost byla skutečně rozšířena nájemní smlouva a my jsme respektovali vlastníky
stanovený postup. Na všechny podobné akce byl vyplňován protokol a ten jim byl spolu s penězi
odevzdáván. Kromě svateb se v zahradě konala také setkání pedagogů, propagační akce
neziskových organizací a spolků, školní tvůrčí dílny, zahradní slavnosti, posezení místních občanů.
Nevím, co jsou to ty "nedobré" věci a rozhodně toto nepovažuji za svůj soukromý byznys.

Pokud u nás natáčely komerční televize, jednalo se o zpravodajské šoty nebo dokumenty, které
nejsou honorovány a které se týkaly činnosti památníku. Na natáčení filmů v areálu památníku byly
uzavírány smlouvy přímo s majiteli.

Zasahování Ing. Palivce do mé pracovní činnosti mi připadá nehorázné - byla jsem zaměstnankyní
příspěvkové organizace Středočeského kraje, nikoliv jeho. To, v jakých spolcích se angažuji,
považuji výhradně za svou věc. Zahraniční pracovní cesty jsem vždy konala se souhlasem a
vědomím zřizovatele a podávala z nich zprávu. Cesty byly konány zejména v souvislosti s
dovozem, instalací a otevřením výstav produkovaných památníkem a na nákladech se vždy podílela
hostitelská organizace. Veškeré akce jsou v průběhu let zdokumentovány a byly průběžně
zveřejňovány na webových stránkách Památníku. Byly realizovány i projekty podpořené v rámci
Česko-německého fondu budoucnosti, které zahrnovaly mimo jiné cesty studentů Gymnázia Karla
Čapka v Dobříši do Památníku Sachsenhausen.

Realizovali jsme rozsáhlý projekt ve spolupráci s Ministerstvem zahraničních věcí ČR a Českými
centry, který zahrnoval putovní výstavy o životě a díle Karla a Josefa Čapka s doprovodnými
akcemi. Další aktivity v tomto směru probíhaly v Japonsku, kam byly zapůjčovány i sbírkové
předměty Památníku. Vše je řádně zdokumentováno a bylo veřejnosti prezentováno prostřednictvím
webu..

Kritizované náklady na elektřinu: v areálu není možnost topení jiným médiem. Budova muzea je asi
170 let starý zčásti kamenný dům, s velkými tepelnými ztrátami (netěsnící původní špaletová okna,
špatná izolace půdních prostor). Přesto je třeba kvůli návštěvníkům i kvůli expozicím zajistit jeho
celoroční temperování. Další, stejně starý správní domek, kde jsou kanceláře, je vytápěn
elektrokotlem. Opatření k úsporám energie byla nastavena a dodržována. Dodavatele elektrické
energie soutěží Středočeský kraj.

Pan Ing. Palivec zcela nepravdivě líčí okolnosti s havárií vodovodu. V areálu je studna, jejíž voda je
pravidelně kontrolována a využívána. V srpnu roku 2017 přestala voda přitékat k čerpadlu. Při hledání

závady bylo zjištěno, že pravděpodobně dosloužilo staré potrubí ze studny k domům. To mohou potvrdit jak tehdejší zaměstnanci památníku, tak místní opravář, který byl k havárii povolán, a další pracovníci, kteří havárii odstraňovali. Následně bylo započato i stavební řízení k výstavbě ČOV, na niž uvolnil investice Středočeský kraj. Pan Ing. Palivec však otálel asi půl roku, než se odhodlal k podpisu příslušné smlouvy, která by umožnila jeho zahájení.

Po celou dobu svého působení v Památníku jsem měla pocit, že mé vztahy s majiteli – konkrétně s Ing. Emilem Palivcem, jsou přinejmenším korektní. Neměli jsme mezi sebou větší spor, proto mě jeho stávající přístup nemile překvapuje. Myslím, že při přípravě článku, který se týkal mé osoby, mi měl být před jeho zveřejněním dán prostor k vyjádření. Zrovna v případě Lidových novin, odkazujících se na své historické přispěvatele, bych tento (dle mého názoru) korektní přístup očekávala. Navíc - sám Ing. Palivec tvrdí, že pro svá tvrzení nemá důkazy, že si to myslí nebo to slyšel. Z článku může mít čtenář také pocit, že byl na Strži skoro denně. To ale není pravda, obvykle jsme se domlouvali podle potřeby, někdy i po několika týdnech až měsících.

Doufám, že tato kampaň neodradí návštěvníky od návštěvy výjimečného místa – Památníku Karla Čapka.

Ve Staré Huti dne 10.6.2019

Kristina Váňová